

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9327 af 15/05/1995 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-82-95 om flyttehjælp - forældelse - tilbagesøgningskrav - refusion

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20508-94

Ankestyrelsens principafgørelse O-82-95 om flyttehjælp - forældelse - tilbagesøgningskrav - refusion

Resume:

A kommune var ikke refusionspligtig efter moderens flytning til B kommune, idet moderens flytning/udslusning til eget hjem i B kommune skete efter eget ønske, og børnene tog ophold i hjemmet ved tilflytningen til B kommune.

De af A kommune overfor B kommune anbefalede støtteforanstaltninger i hjemmet kunne ikke på daværende tidspunkt anses for åbenbart utilstrækkelige, og der gik omkring et halvt år, før B kommune fandt det nødvendigt at anbringe moderen og børnene i familiepleje.

A kommune havde givet refusionstilsagn efter § 47, stk. 2. Dette var kommunen ikke forpligtet til efter nyere praksis, men tilsagnet var ikke i uoverensstemmelse med dagældende praksis, og B kommune havde derfor haft føje til at tro, at A kommune ville betale i den i § 47 angivne to års periode. For perioden herefter fandtes B kommune ikke at have haft en berettiget forventning om at kunne modtage refusion fra A kommune. A kommune havde således et tilbagesøgningskrav.

Tilbagesøgningskravet var undergivet den 5-årige forældelse efter 1908-loven § 1, stk. 1, nr. 6, jf. iøvrigt SM O-52-94.

Forældelsen ansås for afbrudt på tidspunktet for indbringelse af sagen for det administrative ankesystem, således at den del af fordringen, der lå mere end 5 år forud for dette tidspunkt, var forældet.

Kassation:

Der er kommet nye regler på området

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 1024 af 13. december 1994 - § 11, stk. 1, nr. 1 og § 47, stk. 2

Lov om forældelse af visse fordringer - lov nr. 274 af 22. december 1908 - § 1, stk. 1, nr. 6

Sagsfremstilling:

Der var tale om en familie med fem børn. Faderen var ufaglært og havde vanskeligheder ved at begå sig på arbejdsmarkedet.

Familien flyttede til A kommune i 1980.

I maj 1984 kontaktedes kommunen af børnenes skole, idet man fra skolens side fandt, at børnene efterhånden levede under sådanne kår, at der burde skrives ind fra myndighedernes side. Faderen blev herefter tvangsindlagt. Moderen ønskede at blive skilt. Det var endvidere oplyst, at der var plads på institution 1 til hele familien, bortset fra faderen.

Moderen og børnene var herefter på institutionen til 1. august 1984.

Den 1. juli 1984 meddelte moderen, at hun nu havde fundet en lejlighed i B kommune og ønskede at flytte dertil, da hun havde familie og venner dér.

A kommune afgav i august 1984 i henhold til bistandslovens § 47, stk. 1, jf. § 37, et refusionstilsagn, som gjaldt indtil 31. juli 1986.

I forbindelse med familiens flytning fra institution til egen bolig i B kommune etableredes støttepædagogordning i hjemmet og psyko logbistand til familien efter behov.

I februar 1985 besluttede B kommune at lade hele familien indgå i et familieplejeforhold på institution 2, idet der krævedes flere ressourcer end først antaget.

Den 1. oktober 1990 flyttede familien til C kommune og blev etableret i eget hjem.

A kommune havde refunderet B kommunes udgifter indtil etableringen i eget hjem i C kommune i 1990.

Nævnet tiltrådte B kommunes afgørelse, hvorefter B kommune havde ret til refusion fra A kommune. Nævnet anførte, at med udsendelse af SM O-62-93 havde Ankestyrelsen efter nævnets opfattelse tilkendegivet, at grundlaget for anvendelse af bistandslovens § 47 i forbindelse med udslusning fra institution beroede på, om den tidligere bolig var bevaret under institutionsopholdet. Med vægt på det til sagen oplyste, hvorefter pågældendes bolig blev opsagt under familiens ophold på institution 1, fandt nævnet, at spørgsmålet om refusion skulle behandles efter bistandslovens §§ 10 og 11 og ikke § 47.

Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt nævnet, at familien måtte anses for optaget i institution eller pleje i B kommune under medvirken af anden kommune og offentlig myndighed, jf. bistandslovens dagældende § 11, nr. 1.

Nævnet fandt således, at B kommune havde ret til refusion af den kommunale andel af udgiften til den bistand, der måtte ydes den pågældende.

Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på det til sagen anførte vedr.arten og omfanget af de hjælpeforanstaltninger, der på fraflytnings kommunens initiativ ud fra dennes kendskab til familiens behov blev iværksat af tilflytningskommunen.

Nævnet fandt endvidere, at det familieplejeforhold, der umiddelbart efter familiens tilflytning blev iværksat af B kommune, ikke skete på baggrund af en så væsentlig ændring af forholdene, at der var tale om en ny behandlingsplan. Det var nævnets opfattelse, at det grundlag, hvorpå A kommune oprindeligt etablerede "frivillig" døgnforanstaltning, fortsat og i uformindsket omfang var til stede også efter familiens flytning til B kommune.

A kommune henviste i anken til ændring af 6. maj 1993 af bistandsloven, hvorefter § 11, stk. 1, nr. 1, blev udvidet til at omfatte refusionsadgang for en lille gruppe stærkt handicappede personer, der plejes i eget hjem med hjælpeforanstaltninger efter bistandslovens § 48, stk. 4. At denne lovændring gennemførtes, kunne kun tolkes således, at der ikke tidligere var refusionsadgang selv for disse meget handicappede og plejekrævende personer, når plejen foregik i eget hjem, og at det også for fremtiden var undtagelsen, at der blev indrømmet refusionsret for pleje i eget hjem, medmindre der var tale om netop en hjælpeordning efter bistandslovens § 48, stk. 4.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om en fraflytningskommune ville være refusionspligtig, jf. bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 1, uanset at en familie efter ophold på institution blev placeret i egen bolig i tilflytningskommunen, men med støttepædagogordning på fuld tid i hjemmet.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at der ikke havde været grundlag for, at A kommune refunderede den kommunale andel af udgifterne til moderen efter familiens flytning til B kommune den 1. august 1984 efter bistandslovens § 11.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der var tale om en flytning, der skete efter moderens eget ønske, og at hendes børn opholdt sig i hjemmet ved familiens flytning til B kommune.

Ankestyrelsen lagde desuden vægt på, at de støtteforanstaltninger, som A kommune foreslog i forbindelse med moderens og børnenes etablering i eget hjem i B kommune, ikke på daværende tidspunkt kunne anses for åbenbart utilstrækkelige. Det bemærkedes i denne forbindelse, at der gik omkring et halvt år, før B kommune anså det for nødvendigt at anbringe moderen og børnene i familiepleje.

Ankestyrelsen fandt, at A kommune havde et tilbagesøgningskrav for urigtigt erlagt refusion, men at kravet var begrænset til perioden efter 1. august 1986.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at A kommune ved familiens flytning til B kommune i august 1984 afgav refusionstilsagn efter bistandslovens § 47, at dette ikke var i uoverensstemmelse med dagældende praksis, og at B kommune havde haft føje til at tro, at A kommune ville betale i den i § 47 angivne to års periode, som udløb 1. august 1986. For perioden herefter fandtes B kommune ikke at have haft en berettiget forventning om at kunne modtage refusion fra A kommune.

Ankestyrelsen fandt imidlertid, at dele af A kommunes tilbagesøgningskrav var forældet efter lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer § 1, stk. 1, nr. 6.

Forældelsen ansås for afbrudt 8. maj 1992 - tidspunktet for sagens indbringelse for det administrative ankesystem - jf. 1908-lovens § 2, som denne er fortolket i en tidligere afgørelse, offentliggjort i SM O-52-94, således at den del af fordringen, der lå mere end 5 år før denne dato, var forældet og ikke af A kommune ville kunne kræves tilbagebetalt fra B kommune.

Ankestyrelsen ændrede således nævnets afgørelse.